

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **por. Mgr. Z. H.,** zastoupené JUDr. Denisou Neumannovou, advokátkou, se sídlem Jateční 2121/6, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje,** se sídlem Závodní 386/100, Karlovy Vary, zastoupeného Mgr. Pavlem Rybářem, advokátem, se sídlem 5. května 163, Sokolov, proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského kraje ze dne 18. 12. 2009, č. 1374/2009, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 2. 2012, č. j. 30 A 12/2010 - 71,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 2. 2012, č. j. 30 A 12/2010 - 71, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně byla ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí zařazena ve služební hodnosti komisaře 2. oddělení služby kriminální policie a vyšetřování na Okresním ředitelství Policie České republiky v Karlových Varech. Rozhodnutím ředitele Policie ČR, Okresního ředitelství Karlovy Vary ve věcech služebního poměru ze dne 6. 6. 2007, č. 916/2007, byl žalobkyni od 1. 7. 2007 přiznán základní tarif ze 7. tarifní třídy a stanoveného 4. tarifního stupně, zvýšený o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť podle odůvodnění byla zařazena do nepřetržitého režimu výkonu služby.

[2] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Západočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 11. 9. 2009, č. 2293/2009, byl žalobkyni od 1. 10. 2009 přiznán základní tarif ze 07. tarifní třídy a stanoveného 5. tarifního stupně bez 10% navýšení tarifu,

neboť podle tohoto rozhodnutí žalobkyně nevykonává službu ve dvousměnném, třísměnném nebo nepřetržitém režimu služby podle § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které ředitel Krajského ředitelství policie Západočeského kraje v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl. V odůvodnění uvedl, že předchozí přiznání zvýšení základního tarifu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru nebylo v souladu se zákonem. Policisté zařazení na oddělení žalobkyně se podílejí na zajištění výkonu služby výjezdové skupiny a na tzv. realizacích (případná výpomoc výjezdové skupině), přičemž zařazení policistů ve výjezdové skupině je nahodilé a počet těchto zařazení se pohybuje v rozmezí 1 – 3 služby měsíčně v různých časových úsecích dne a pro výkon služby v tzv. realizaci jsou veleni maximálně dva policisté denně po dobu 7 dnů v týdnu. Z plánu služeb (který je pro období září 2009 – březen 2010 založen v soudním spise – pozn. NSS) je zřejmé, že se touto činností policisté nepodílejí na zajišťování směnného či nepřetržitého režimu služby, neboť se vzájemně nestřídají v jednotlivých směnách a ani nezajišťují nepřetržitý výkon služby po 24 hodin denně.

[4] Uvedené rozhodnutí žalobkyně napadla žalobou ke Krajskému soudu v Plzni. Žalobkyně především nesouhlasila s tím, že výkon služeb k zajištění nepřetržitého režimu služby výjezdové skupiny je nahodilý, neboť je plánován v měsíčních rozdělovnících. Do výjezdové skupiny jsou policisté veleni v rámci řádného fondu pracovní doby. Režim služby na 2. oddělení obecné kriminality spočívá v nepřetržitém výkonu služby výjezdové skupiny ve dvou dvanáctihodinových směnách a služby ostatních příslušníků, kteří vykonávají službu v 7,5 hodinových směnách od pondělí do pátku. Na výkonu služeb ve výjezdové skupině se střídají všichni příslušníci oddělení, a to několika dvanáctihodinovými směnami konanými v různých dnech v týdnu, včetně sobot a nedělí, a zajišťují tak nepřetržitý provoz ve smyslu § 53 odst. 4 služebního zákona. Shora uvedený postup služebního funkcionáře, kterým bylo žalobkyni odebráno 10% navýšení tarifu podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru, byl tedy podle žalobkyně protiprávní a účelový.

[5] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobě vyhověl, napadené správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se v případě žalobkyně nejednalo o nahodilý výkon služby, neboť službu ve výjezdové skupině vykonávala několikrát v měsíci a režim jejího velení do výjezdové skupiny byl ustálený a předem plánovaný. Z tohoto důvodu nepovažoval krajský soud za případný ani odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2009, č. j. 4 Ads 103/2009 - 101, v němž zdejší soud uzavřel, že osobní ochránci ústavních činitelů se ve službě střídají v pravidelných cyklech jen ojediněle a že tak tato služba není takového charakteru, aby dlouhodobě působila na biorytmus a rodinný a sociální život a není tedy nepřetržitým výkonem služby či službou konanou ve směnách. Krajský soud v této souvislosti nicméně zdůraznil, že pokud jde o 10% zvýšení základního tarifu, zákon o služebním poměru ani kritérium narušení biorytmu či společenského nebo rodinného života nezohledňuje.

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl tento rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž především nesouhlasil se způsobem, jakým krajský soud vyložil pojem nepřetržitého režimu výkonu služby. Stěžovatel odkázal na § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru, který nepřetržitý režim služby charakterizuje tak, že se v něm příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu. Stěžovatel má za to, že nepřetržitý režim se týká pracovišť, kde se příslušníci ve 12 či 24 hodinových směnách skutečně vzájemně střídají a jiné směny nemají (např. operační střediska, pracoviště kriminalistických techniků, kynologů, apod.) - nepřetržitost je zde podle stěžovatele v korelaci s operativností, flexibilitou a dosažitelností služby po celých 24 hodin. Žalobkyně oproti tomu měla stanoven fond pracovní doby na 37,5 hodin týdně a vykonávala činnosti charakteristické pro administrativní zpracování trestních spisů, což byla její hlavní služební náplň v pravidelné pracovní době od 7.30 hod do 15.30 hod. V některých dnech pak vykonávala kratší či delší denní či noční směny – v takových směnách pak od 7.30 hod do 15.30 hod pracovala v kanceláři a od 15.30 hod do 19.30 hod byla k dispozici pro plnění úkolů výjezdové skupiny; tímto okamžikem se podílela na činnosti výjezdové skupiny, ale nikoli v rámci nepřetržitého provozu. Zařazování žalobkyně do činnosti výjezdové skupiny tak lze kvalifikovat jako nerovnoměrné rozvržení služby podřazené potřebám bezpečnostního sboru, byť plánované. Soud v této souvislosti dospěl k nesprávnému závěru, že výjezdová skupina je samostatným pracovištěm s nepřetržitým režimem výkonu služby, kde se policisté vzájemně střídají ve směnách. Výjezdová skupina je označením pro specifické činnosti v ní vykonávané a je pouhou dílčí činností pracoviště služby kriminální policie a vyšetřování, kterou je zabezpečováno zajištění nepřetržitého příjmu oznámení, práce na místě činu, apod. Příslušníci vykonávají činnost výjezdové skupiny v rámci prodloužených či zkrácených směn denní či noční doby. Na okraj pak stěžovatel dodává, že krajskému soudu v rámci vyjádření k žalobě předložil stanovisko personálního odboru Ministerstva vnitra č. j. MV-65578-2/SP-2010 svědčící v jeho prospěch, avšak soud se jím v rámci hodnocení důkazů nezabýval.

[7] Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně zejména uvedla, že není pochyb o tom, že činnost výjezdové skupiny je zajišťována nepřetržitě, což stanoví čl. 5 odst. 2 Pokynu I (Pokyn ředitele Krajského ředitelství Západočeského kraje ze dne 26. 8. 2009, příloha A spisu krajského soudu – pozn. NSS) či čl. 6 odst. 2 a 4 Pokynu II (Pokyn náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského kraje pro zřízení Karlovarského kraje ze dne 29. 12. 2009, rovněž příloha A spisu krajského soudu – pozn. NSS). Žalobkyně se na zajištění tohoto nepřetržitého provozu podílela. K námitce stěžovatele stran neprovedeného důkazu – stanoviska personálního odboru Ministerstva vnitra – má žalobkyně za to, že toto stanovisko nelze klást nad ustanovení zákona o služebním poměru a poukazuje na to, že bylo vydáno až po podání žaloby.

[8] Poté, co zdejší soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, přistoupil k posouzení její důvodnosti v rozsahu stěžovatelem uvedeného kasačního důvodu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[9] Podstatou posuzovaného sporu je výklad ustanovení § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru, konkrétně jeho věty druhé obsahující definici nepřetržitého režimu

služby: „*Za nepřetržitý režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu ve 24hodinových směnách* (...)“ a aplikace tohoto výkladu na případ žalobkyně. Zatímco žalobkyně má za to, že její režim služby tuto definici naplňuje, stěžovatel se proti jejímu výkladu brání a tvrdí, že zařazování žalobkyně do činnosti výjezdové skupiny lze kvalifikovat jako nerovnoměrné rozvržení služby.

[10] Přestože je nepřetržitý režim služby obdobně upraven též v zákoně č. 262/2006 Sb., zákoník práce [§ 78 odst. 1 písm. f)] a v tomto režimu byl již podroben doktrinálnímu výkladu, nelze s ohledem na specifika služebního poměru z těchto závěrů vycházet. Jak konstatoval Ústavní soud ČR ve svém plenárním nálezu ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 20/09: „*v případě bezpečnostních sborů by nastolení režimu zákoníku práce ve svých důsledcích ochromilo chod těchto sborů a proto jak historicky tak z pohledu komparatistiky bývá právní úprava poměrů příslušníků těchto sborů tradičně a pochopitelně samostatná a specifická*“. Z tohoto důvodu se zdejší soud nadále zaměřil pouze na právní úpravu rozvržení doby služby a odměňování obsaženou v zákoně o služebním poměru.

[11] Citovaný zákon rozlišuje tři způsoby rozvržení doby služby:
1) rovnoměrné rozvržení doby služby (§ 53 odst. 2),
2) nerovnoměrné rozvržení doby služby (§ 53 odst. 3) a
3) dvousměnný, třísměnný nebo nepřetržitý režim služby (§ 53 odst. 4).
Tyto režimy přitom zákon odděluje a nepřipouští jejich překrývání či kombinování, tzn., že doba služby může být příslušníkovi rozvržena pouze podle jednoho z těchto režimů, tj. buď rovnoměrně, nebo nerovnoměrně nebo jako nepřetržitá doba služby, příp. režim ve směnách. Podle § 114 odst. 2 se pak příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třísměnném nebo nepřetržitém režimu služby, zvyšuje základní tarif o 10 %.

[12] Při posuzování otázky, zda toto navýšení základního tarifu náleží i žalobkyni, je třeba vycházet z konkrétního režimu její služby. Nejvyšší správní soud v této souvislosti vzal v potaz dokumenty mapující režim služby žalobkyně založené v soudním spise (především rozhodnutí ředitele Policie České republiky Karlovy Vary ve věci jejího služebního poměru a rozvrhy směn 1. a 2. oddělení odboru služby kriminální policie a vyšetřování). Ze spisového materiálu zdejší soud zjistil, že týdenní fond služby žalobkyně jako příslušníka bezpečnostního sboru činí 37,5 hodiny, což odpovídá § 52 odst. 1 zákona o služebním poměru. Běžně žalobkyně vykonává v pracovních dnech od 7:00 hod do 15:30 hod činnost – zpracování vyšetřovacích spisů, která je svým charakterem činností administrativní. Dále se žalobkyně podílí na zajištění výkonu služby výjezdové skupiny a na tzv. realizacích (případná výpomoc výjezdové skupině). Služba výjezdové skupiny je přitom zajišťována nepřetržitě (tedy 24 hodin 7 dnů v týdnu) střídajícími se příslušníky 1. a 2. oddělení odboru služby kriminální policie a vyšetřování. Do služby v rámci výjezdové skupiny, stejně jako do služby v rámci tzv. realizací, jsou veleni dva příslušníci denně, přičemž doba jejich služby trvá vždy 12 - 13 hod, a to přibližně od 7:00 hod do 20 hod a od 19:00 hod do 8:00 hod (čas začátku a konce služby se liší v závislosti na tom, zda jde o službu výjezdové skupiny nebo v rámci tzv. realizací). Takovou službu žalobkyně absolvuje podle rozvrhů služeb za měsíce září 2009 až březen 2010 založených v soudním

spise průměrně čtyřikrát měsíčně. To znamená, že se žalobkyně podílí na výkonu nepřetržité služby výjezdové skupiny a realizacích přibližně padesáti hodinami měsíčně, z nichž však spadá asi 16 - 24 hodin (v závislosti na daném měsíci) do její základní pracovní doby. Z rozvrhů služeb dále vyplývá, že se na zajištění výkonu této nepřetržité služby podílí přibližně 25 příslušníků, kteří se střídají.

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zákon výslovně neupravuje takové situace, kdy příslušník běžně vykonává službu způsobem, který by se dal označit jako rovnoměrné rozvržení doby služby, a současně se částečně podílí na výkonu činnosti, která musí být zajišťována nepřetržitě. Při definování charakteru služby žalobkyně je třeba jednoznačně její činnost podřadit pod jeden ze zákonem definovaných režimů služby, zákon nepočítá s překrýváním či kombinováním několika režimů služby. V daném případě je tedy třeba zaměřit se na veškeré relevantní dílčí aspekty služby žalobkyně a na jejich základě posoudit, o jaký způsob rozvržení služby se v jejím případě jedná.

[14] Jako určité prvotní, nikoli však zásadní, východisko lze považovat poměr doby služby, kterou žalobkyně vykonává ve své běžné pracovní době, tedy v době od 7:00 hod do 15:30 hod, a doby služby vykonané mimo ni (nehledě na to, zda jde o běžné zařazení žalobkyně k administrativnímu zpracování trestních spisů či o službu ve výjezdové skupině). Z údajů uvedených v závěru bodu [12] vyplývá, že se žalobkyně se podílí na výkonu služby ve výjezdové skupině mimo svou běžnou pracovní dobu přibližně 30 hodinami měsíčně. Zbývající službu, ať už v rámci výjezdové skupiny či v rámci svého běžného zařazení, vykonává žalobkyně ve zbývající pracovní době, tj. přibližně 120 hodinách měsíčně. Doba, kterou žalobkyně stráví při zajišťování služby výjezdové skupiny mimo svou běžnou pracovní dobu, činí tedy přibližně 25 % celkového fondu její pracovní doby.

[15] Nelze přehlédnout, že podle § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru je pro nepřetržitý režim služby typické, že se příslušníci „*vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích*“. Je nepochybné, že se v posuzované věci příslušníci daných oddělení ve směnách střídají, je však již diskutabilní, zda tak činí *vzájemně* a zda se tak děje *v rámci 24 hodin po sobě jdoucích*. Podle zdejšího soudu je třeba při posuzování, co lze považovat za vzájemné střídání příslušníků, vnímat i širší souvislosti jejich služebního zařazení, složitosti a namáhavosti vykonávané služby, apod. Je nepochybné, že se zvyšujícím se požadavkem na míru soustředění, pozornosti a na eliminaci lidských selhání, se zvyšují i nároky na počet příslušníků, kteří objektivně mohou určitý úkol zajišťovat, a to případně i v nižší frekvenci služeb. V daném případě však ze spisového materiálu ani z tvrzení účastníků nevyplynulo, že by se zhruba 25 příslušníků podílelo na výkonu služby v nepřetržitém režimu zajišťovaném čtyřmi osobami denně (dvě se střídají po zhruba 13 hodinách ve výjezdové skupině, další dvě po dvanácti hodinách při tzv. realizacích) z důvodu vyšších nároků na jejich výkon či regeneraci. Naopak lze dovodit, že tento stav je dán požadavky na složení krajské výjezdové skupiny; ze spisového materiálu (konkrétně z čl. 2 pokynu náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského kraje pro zřízení Karlovarského kraje ze dne 29. 12. 2009) vyplynulo, že krajská výjezdová skupina je kromě ostatních členů složena vždy pouze z jednoho policisty odboru obecné nebo hospodářské kriminality služby kriminální policie a vyšetřování krajského ředitelství pověřeného vyšetřováním trestné činnosti. Je pak nasnadě, že se policisté na daných odděleních ve

výkonu této služby spravedlivě střídají. Za této situace, kdy se žalobkyně účastní na zajištění nepřetržitého výkonu služby ve výjezdové skupině přibližně čtyřmi 12 – 13 hodinovými směnami měsíčně, aniž by pro tuto nižší frekvenci služby byly relevantní důvody (kromě spravedlivého podílu všech příslušníků daného oddělení na zajištění služby výjezdové skupiny), tedy nemůže být požadavek na vzájemně střídání se příslušníků ve směnách naplněn, nemluvě o požadavku, aby se tak dělo v rámci 24 hodin po sobě jdoucích.

[16] Ke stejnému závěru lze dospět i cestou teleologického výkladu ustanovení § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle kterého se základní tarif příslušníka, který vykonává službu ve dvousměnném, třísměnném nebo nepřetržitém režimu služby, zvyšuje o 10 %. Podle důvodové zprávy je toto ustanovení výrazem snahy stanovit základní tarif v závislosti na složitosti, odpovědnosti a namáhavosti vykonávané služby a na získaných odborných zkušenostech, podmiňujících výkon služby (příslušná pasáž míří na celé ustanovení § 114 zákona o služebním poměru, důvodová zpráva dostupná na www.psp.cz, tisk č. 256/0, 4. volební období). Podle stanoviska ke směnnému režimu služby personálního odboru Ministerstva vnitra ze dne 2. 1. 2007 je *zvýhodnění příslušníků, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne, případně také v sobotu a neděli odůvodněno tím, že u nich dochází k narušení biorytmu a společenského a rodinného života. Zákon nestanoví, jak má být toto narušení intenzivní, tedy kolik různých směn (ranních, odpoledních, nočních) má příslušník v měsíci vykonat, aby mu nárok na vyšší tarif vznikl*“.

Předmětné desetiprocentní zvýšení základního tarifu, které není s ohledem na obvyklou výši služebního platu nijak zanedbatelné, má tedy za cíl kompenzovat mimo jiné složitost, odpovědnost a namáhavost vykonávané služby. Je nepochybné, že citované ustanovení míří především na případy, kdy příslušník úskalím spojeným se směnným režimem služby čelí pravidelně, tj. kdy se v rámci svého zařazení podílí pouze či převážně na zajišťování nepřetržitého režimu služby a z toho titulu je jeho služba obdobně zatěžující jako například třísměnný provoz. Dále nelze vyloučit použitelnost tohoto ustanovení na případy příslušníků, kteří se podílí na zajišťování nepřetržitého výkonu služby pouze v části své pracovní doby, avšak nikoli z důvodu spravedlivého střídání příslušníků na daném oddělení, ale z jiného relevantního důvodu. V posuzované věci však žádná z těchto situací nenastala a zvýšení základního tarifu podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru tedy žalobkyni nenáleží ani z tohoto pohledu.

Na tom nic nemění ani odkaz žalobkyně na druhou větu z citované pasáže stanoviska personálního odboru Ministerstva vnitra [„*Zákon nestanoví, jak má být toto narušení intenzivní, tedy kolik různých směn (ranních, odpoledních, nočních) má příslušník v měsíci vykonat, aby mu nárok na vyšší tarif vznikl*“], z níž žalobkyně dovozuje, že její pracovní režim je režimem nepřetržitým. Z citované pasáže totiž podle zdejšího soudu vyplývá pouze to, že zákon nepodmínil existenci nepřetržitého režimu služby určitým množstvím či poměrem ranních, odpoledních a nočních směn. Nelze z ní však dovodit, že by za nepřetržitý režim služby bylo možno považovat i ten, v jehož rámci k výkonu těchto směn dochází pouze ve zlomku základního fondu pracovní doby, jak je tomu v daném případě (25 %).

Nejvyšší správní soud tedy považuje za nezbytné korigovat závěr krajského soudu, že zákon o služebním poměru nezohledňuje kritérium narušení biorytmu či společenského nebo rodinného života. Přestože tak zákon nečiní výslovně, na rozdíl od citovaného

stanoviska Ministerstva vnitra, lze ve spojení s obsahem důvodové zprávy tento záměr zákonodárce dovodit.

[17] Na základě těchto úvah nelze než dospět k závěru a přisvědčit tak stěžovateli, že pracovní režim žalobkyně spadá pod způsob rozvržení služby, který zákon označuje jako nerovnoměrný (§ 53 odst. 3 zákona o služebním poměru). Obě podmínky, které zákon o služebním poměru pro tento způsob rozvržení služby stanoví, tj. aby a) doba nepřetržité služby nebyla kratší než 4 hodiny a nepřesáhla 24 hodin a aby b) průměrná doba služby za období 3 kalendářních měsíců a v odůvodněných případech za období kalendářního roku nepřesáhla základní dobu služby v týdnu, pracovní režim žalobkyně včetně jejího podílu na činnosti výjezdové skupiny naplňuje. Ani skutečnost, že služba je žalobkyni plánována s měsíčním předstihem, tento závěr nijak nevyvrací, neboť podle § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru (*a contrario*) není předem stanovené nerovnoměrné rozvržení doby služby vyloučeno, umožňuje-li to sama povaha služby.

[18] Lze tedy uzavřít, že pokud se příslušník bezpečnostního sboru podílí mimo jiné i na výkonu činnosti, která musí být zajišťována nepřetržitě (zde výjezdové skupiny), neznamená to bez dalšího, že jeho režim služby lze kvalifikovat jako nepřetržitý ve smyslu § 53 odst. 4 věta druhá zákona o služebním poměru. Pro nepřetržitý režim služby je charakteristické střídání příslušníků v rámci 24 hodin po sobě jdoucích, které je natolik intenzivní, že způsobuje zásah do jejich biorytmu a sociálního a rodinného života.

[19] Závěrem se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou stěžovatele, podle níž se krajský soud při hodnocení důkazů nezabýval stanoviskem personálního odboru Ministerstva vnitra specifikovaným v bodě [16] tohoto rozsudku. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že stěžovatel tento dokument přiložil k vyjádření k žalobě ze dne 23. 7. 2010, aniž by na něj v textu vyjádření jakkoli odkázal či uvedl, jakým způsobem by tento dokument měl svědčit ve prospěch jeho výkladu. Stěžovatel takto přiložené dokumenty navíc ani neoznačil jako důkazy. Nejvyšší správní soud tak nemá za to, že by tyto písemnosti mohly být považovány za návrhy na provedení dokazování. Krajský soud přesto tento dokument v napadeném rozsudku uvedl a popsal (str. 3 rozsudku), neboť na něj odkazovala rovněž žalobkyně. Skutečnost, že z něj za daného stavu věci nepovažoval za potřebné vycházet a nijak tento svůj závěr v napadeném rozsudku neodůvodnil, však již s ohledem na shora uvedené nezpůsobuje žádnou vadu řízení.

[20] Z výše popsaných důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu